

Čuk piše in riše...

Prav po nerodnosti oz. menda vsled svoje kratkovidnosti sem se zaletel v — sršenovo gnezdo. Bil sem jezen na čukeca „Mopperla“, ki še res ne ve, kaj je manira. Zadnjič me je nalagal o nekem novoizumljenem avtomobilu in neki protiboljševiški akciji v Ptujju. Zlasal sem malega nepridiprava in ga zaprl do velikega petka v neko klet (pa ne dalmatinsko) ter mu strogo zabičal, da se v času svojega zavora nauči na pamet novo izdajo „knjige o lepem vedenju“, da mi ne bo po Ptujju več delal sramote in ljudi po nepotrebnem spravljaj v jezo, ki tudi v krizi škoduje zdravju in lepoti. Prizadeti neprizadeti je namreč najel prebivalce pol mesta, da so mu po-

magali preklinjati „toto ferdamano caje tung“ (Mali čukec „Bos“ napravi neslan medklic: „Če stopiš mački na rep, zacvili.“ — Jaz sem ga pa tako piknil, da je kar zažvižgal, falot ostrokljuni). Stvar pa ni bila tako strašna, ker vrole juhe na „šparherthu“ nobeden pameten človek ne je. Nekoliko se mora ohladiti in topia juha prav dobro de želodcu in zdravju. Z boljševiki pa je res križ, ker po svoji politiki trdijo, da ne morejo živeti od „božje štíme“. Jaz pa nisem kriv, ako se mali čukeci kje pomenarijo. — Drugo bo povedal ptujski referent, če bo potreba. — „Bimbo“, katerega sem poslal k Musoliniju, je odirčal na Špansko, od koder je prinesel sledečo sliko:

Pravi, da tam ni krize, s s katero se mi Slovenci borimo, kakor toreador z — bikom. Bo imel prav moj nadebudni malček, ki bo odletel kmalu zopet v tujino in bo prinesel še več slik. — Čuk „Kolkofker“, ki se je vrnil iz Mandžurije poroča, da so ga tam, potem, ko se je predstavil za Slovenca, krstili s „Pink-

pink-fuč“ in je prav ponosen na to plemiško ime. Po odmoru pojde spet nazaj. Zasnubil je mandčursko Sovo „Petaučik“ — in je strašno zaljubljen v — kitajsko-japonsko-amerikanski ples. —

Kaj pa poročajo drugi, pa jih poslušajte po vrsti! —

Ptujski „Dolgokljun“

katerega sem po reduciranem „Mopperlu“ nastavljal za poročevalca, je zelo ostroviden tič, ki nobene sove več ne mara, odkar ga sraka — vara. To nenadno razočaranje je čisto dobro; kaj se pa meša v tuje pleme! Tisto zadevo z „boljševiki“ in brez — motornim avtomobilom pa sem spravil z dnevnega reda, ker je stvar bolj nedolžna, kakor se je sprva videlo. Zato še poslanih 5 „hecov“ o tej stvari nisem hotel objaviti. — Ker imajo sedaj avtotaksiji v tej krizi premalo pasažirjev, se vozijo v lepih limuzinah — teleta... Oni dan se je P. pripeljal v elegantnem vozu in skozi okno je blejal teliček v moderni svet: „Baaa — baaa —“. Kako visoka je vozina, še ni znano. Pa naj kdo reče, da nismo res že hipermoderni?! — „Dolgokljun“ je odkril na Ljutomerski cesti že spomenik „Čuku“. Na vrtu Ribičeve vile stoji prav lep Čuk, sicer iz gline, a vendar ganljivo naraven. — Vse ono pa, kar mi poročajo štirje čukeci — ne more v list, ker je prehudo za občutljive živce Ptujčanov. Tri lekarne nimajo toliko pomirjevalnih sredstev, da bi se poročila o komplotih, slabih vesti, srčni krizi, narodnem navdušenju, Judeževih groših, obligatnih kozfarijah in slednjič o modrosti gotovih brez škode objavile. —

Vrbajnski tovariš

je zatožen sodnji zavoljo heca o žemljaci in štrcači in štadi drugih kosmatih zadev. Zelo pametno je, da v tej presmentani krizi tudi advokati nekaj zaslužijo. Ker imajo celo tatovi, prešestniki in drugi grešniki tudi svojo čast, pričakujem, da se kmalu pogledamo v delino očesa. — Joj, kaj sem zadnjič videl sam! Ganljivo je, da so štiri pametne gospodinje v pomanjkanju gramozu nasule na cesto huščine od — bučnic... Kako človekoljubno je tako delo v tako resnem času, vem šamo jaz. — Hvala vam, mamica!

Ravno za praznik Marije Svečnice, ko se medved prikaže iz brloga, da po-

kuka v božji svet vesel ali ne? Toljen sem prišel po blatni urbanski Kalvariji v naš lepi „trg“, ki se imenuje tako, ker se ljudje med seboj trgajo. Tema je že bila in sove so že skovikale meniti v pozdrav. Prav ganljiva je bila cela stvar, zares. Pa ni prišel medved iz luknje, kjer spi zimsko spanje in prede sanje na tiste dni, ko se med delom nič ne spi. — Da pa „gliha skupaj štraha“ nisi kriv, naš ljubi Miha. Saj kvar-tali smo vsi — kot ena misel, ena kri na zdravje Tvoje, da znižal klečvice bi svoje na krščansko mero in malo več bi dal na — svojo vero. Drugo pismo pa še pride, predno tedna solnce ne zaide. Novic prelepih je prepoln koš, zato nam pa oprostil boš, ker veš, da ni več v modi, da z maslekom na glavi na solnce se ne hodi... Vese! „fašenk“ vsem, ki se jezite in — smejite! —

Markovski čuk

je priletel iz Borovske vasi. Pri Foliču je našel proroka Toneta, ki ima žepe dolgove, grehe in čednosti cele fare v malem prstu. Prerok ljubi v nasprotnstvu z drugimi — alkohol, posebno „jeruš“ mu prija. In tedaj zrašte njegova modrost čez mejo. Takrat pa ga stari pošteni Jaka posadi na ces o, kamor spada. Pa se je zgodilo, da mu je nekdo dal „flajšter“ od vrele smole na hrbet, da je „ven potegnilo“ vso modrost in norost. Tone se je tako razburil, da je urnih krač odkuril k potrpežljivi ženki... Čuk pa za njim. Tone je fantaziral, kako ga je neki Ptujčan naprosil, naj iz travni-ka naredi njivo. Tone je poškal plug, teper, konjčka pa še ni šlo. Po nemški je zaklel prorok Tone in — čuk je od groze odirčal domov. Pa še pride v Borovsko ves. Na svičenje! —

Nadaljevanje čukovih poročil na naslednji strani.

Dvo do trisobno stanovanje

po možnosti v bližini kolodvora išče za takoj ali pozneje fina uradnikova družina brez otrok. Ponudbe na upravo lista pod „Mirni stanovalci.“

A. Stražar:

Zatajeni sin.

Pripoved iz časa tlačanstva.
(Deseto nadaljevanje.)

Rožeški graščak se je ravno odpravljaj k počitku, ko mu je prišel oskrbnik naznaniti prihod „grbastega Lukeža“. Graščak se je zelo razveselil tega sebi dobro poznane — poznega gosta. Zelo radoveden je bil, kaj neki bo le zvedel od njega? Pa kaj tako važnega ga je dovedlo k njemu v tako poznem času?

Po pasjem pozdravu: „Vaša visoka gnada“ — milostljivi gospod graščak — mu je velel ta sesti poleg sebe na mehki stol; pomaknil je pred njega velik vrč z vinom pa mu dobrohotno velel:

„Lukež, moj stari znanec — veseli me, da si me obiskal!

Daj si prvo poplakniti grlo, da boš lažje govoril, gotovo je kaj važnega?“

Lukežu kajpak ni bilo treba dvakrat veleli; ko je napravil par dobrih požirkov, si je obrisal svojo zmršeno brado in dolge brke, nato pa je pripovedoval graščaku kaj ga je dovedlo k njemu.

Graščak je vstal; začel nemirno hoditi po sobani, pa premišljeval, kaj bi se dalo ukreniti? Res je to, da lahko ugrabi na izdajski način Lukežov, svojega največjega sovražnika — Dondeža, pa njegovega tovariša. Pa pri vsem tem je imel tudi pomisleke; bal se je rokovernjaškega maščevanja. Kaj so zmožni ti ljudje, to je izkusil pred kratkim. Kako neki bi-li sedaj to izvedel?

Graščak ni bil zmožen sam tega izvesti, pa mu je pomagal bistroumni Lukež:

„Veste kaj — gnadljivi gospod graščak? Tako napravite: Ugrabite ta dva tička pa ju pošteno pretepite. Saj vendar si boste oprali svojo čast — pa tisto sramoto od zadnjič.“

Graščak malo pomolči, a nato odgovori:

„Vse si mi dobro povedal moj zvesti Lukež! Pa to moraš tudi pripoznati, da v sršenovo gnezdo ni dobro dregati — a rokovernjači so še hujši od sršenov!“

Pa Lukež se ni dal kar tako ugnati, znova je pogodil eno izborno:

„Veste kaj, dajte pa takole napraviti: Ta moja misel — vem, da bo dobra, najboljša kar sem jih še do sedaj iztuhlat.“

To napravite takole:

Dajte se obleči v navadne kmetske obleke; kajpak se tudi dobro oborožite, pa namažite obraze, da boste čisto spremenjeni. Ko pridete do Zlatarja, pa naj eden izmed vas pokliče ta „dva tička“, kot bi ju klicali njihovi tovariši. Ali sem jo pogodil, ali ne?“

Ta načrt pa je bil graščaku kajpak všeč, takoj se je odpravil na delo!

Tekom pol ure so se že podali: graščak, oskrbnik, pa še četvero najboljših hlapcev po Lukeževem nasvetu proti Zlatarju.

Vohun Lukež pa se je po izbornem okrepčilu kot najboljši poštenjak odpravil k počitku v eno izmed grajskih sob...
Dobre četrte ure, predno so odšli

preoblečeni graščinci na pretkani način nad Dondeža in Peterčka, je že pred njimi hitel do Zlatarjevih grajski pastir Anžek — da vse to prepreči.

Kaj je pač dovedlo mladega osemnajstletnega fanta do tega namena?

Anžek je sleherni dan po dobrih pasel grajsko živino; kajpak je mladi fant dostikrat pri tem poslu sladko zaspal. Ko se je znova tako zibal v sladkem spanju na mehki travici pod gostim grmovjem, a živina pa je zašla v žito, ga je zalotil pri tem oskrbnik Fric. Oj, kako ga je pretepal! Od istega časa ni Anžek sovražil samo Frica ampak vse graščince.

Dodobra mu je bil poznan vohunski Lukež; ko ga je zagledal tako pozno ponoči v gradu, se je kot lisica plazil za njim.

Posrečilo se mu je, v glavnem vse izvedeti, kaj graščinci nameravajo. Še predno so se tmašljeni graščinci odpravili na svoje delo, se je Anžek odhitel pred njimi v vas.

Ko sta Dondež in Peterček zvedela zakaj gre, sta hitro ukrenila vse potrebno. Zbrala sta skupaj več močnih, pogumnih mož in fantov; da bi graščak ne poznal svojih tlačanov, so se tudi vsi namazali s sajami, da so izgledali kot peklenščeki. Odšli so z vso naglico do križpotja, pa skriti čakali za gostim grmovjem na graščince.

Graščak s svojimi ljudmi je prišel! Vsi hkrati kot en mož so planili na maskirane graščince; takoj so jih obvladali, pa imeli popolnoma v svoji oblasti.

Luna je ravno pošijala izza oblakov, ko trdo spregovori Dondež proti graščaku:

„No, ti moj vražji graščinski kum! Ti kaj slabo izpolnjuješ svojo obljubo! Sedaj pa lahko spoznaš, da se nam rokovernjačem ne pride do živega, a mi tebe vedno lahko uženemo v kozji rog — ha, ha! No kako se bomo pa danes kaj zgovorili — ti vražji striček?“

Od strahu ni mogel graščak niti spregovoriti; kot ljudje iste čase, je bil tudi on udan praznovrststvu. Zato trdno je bil prepričan, da je Dondež tudi čarovnik. Kako pa bi bilo drugače mogoče, da bi vedel, kaj je nameraval — a sedaj, kaj bo žnjim?

Ker graščak ni nič odgovoril, se zopet oglašil Dondež:

No, kaj bi se tako gledali, kot mladi mački. To moraš sam pripoznati, da nas ne boš ukrotil — a mi tebe vedno; to si zapomni! Zato sem sklenil tako: Kolikokrat se bomo videli, vselej boš plačal 100 cekinov; le pomisli — rokovernjaškemu poglavarju se že splača toliko dati! A vedi pa, to velja samo za moje obiske. — Drugače pa, če izvem za kako drugo tvojo hudobijo napram tlačanom, se bomo pa vse drugače spogledali! Za vsako batino ki jo boš dal tlačanu, prejmeš desetero povrnjeno! To je moj račun s teboj — a s tistim „grbastim Lukežem“ se bomo pa še vse drugače spogledali!

Kaj bi dalje čas izgubljali; smiliš se mi, ko moraš ležati na trdi zemlji; ki jo nisi vajen. — Hitro naj gre tvoj oskrbnik z mojim tovarišem v grad po denar!

Jeršovski čuk

se pritožuje, da so Jeršovci tatinsko gnezdo. Ista Martin, prijatelj svinj je s psi prijateljstvo dobil, ker ž njimi vseni bračičino je pil. Zato nam pipike, kokote krade, da mastna mu ne delja vsaj košček bo veselja... Imel Martinek rogovnjač je zopet smolo, spoznal je Majhenič tatinsko robo — in varnosti na voljo možem poštake dal ga je na „pröbo“. Odsedaj kokote vse in pipike nedolžne bomo mi v verige dañ; mogoče mirno bomo spali, če v kletko naš Martinek pride, — kjer krasti drugega mu ni mogoče, kakor po svobodi vzdihne vroče. —

Markovski čukec

pošilja o kvartopirčih lepo Rožmarinovo zgodbo o „cvancig“, ki nikdar ne stojijo v kartah. — Tista povest s kupčijo mačka v žaklju pa pride prihodnjič. Danes nas prosi čukec samo za te vrstice v tolažbo vsem, ki se ne bi po nepotrebnem hoteli jeziti za nekaj, kar jih ne briga. „Figa“ pa ni adut v kartah. Rešitev iz krize, ki vse nas grize posebna je modrost, a Rožmarinu mastna kost; zato na dinarjev je pet nastavil liter vina ter iztočil polovnjak, zato ni spak, da spet bomo pri polni mizi — zopet se kregali vsi proti „krizi“. —

Listnica uredništva.

N. P. — Maribor. Pričakujemo obljubljeno — D. Ž. — Maribor. Pristržna hvala za sodelovanje. Prosimo za kak spis, ki se tiče ptujske okolice. — Sršen — Središče: — Prepozno došlo. Pride prihodnjič gotovo. Pa še kaj pošljite. — Mnogo dopisov smo mogli odložiti. Vse porabno pride na vrsto! Le pridno, resnično in točno poročajte vsi! R. M. — F. K. in drugi Ptuj. Je preveč kritično. Za stvari se bomo zanimali in objavili gola dejstva, v kolikor preveč ne kompromitirajo prizadetih. —

Obilno trgategv in sladkejše grozdje

dosežete z uporabo
**NITROFOSKALA
Ruše.**

Ali sem poravnal naročnino?

Kdor oglašuje, napreduje!

PREJE
~~240~~

SEDAJ
192:-

TIVAR
DOMAČI IZDELEK

VSE OBLEKE
NAŠIH PRODAJALNAH
DO 6 FEBRUARJA
**ZA 20%
CENEJE!**

Autošpedicija

PTUJ

—Gostilna Zupančič—

Franc Simonič

vozi in prevzame za prevoz vsakovrstno blago dnevno Ptuj—Maribor in obratno. Cene solidne, postrežba točna!

Konec tarnanja o krizi v praščereji!

Ceno praščem odločuje:

Previdna reja, t. j. da se zredijo in ne obolijo!

To dosežete, ako dodenete k krmi vsaj dvakrat tedensko oblastveno preizkušeni

„MASTELIN“

ki se dobi v vseh trgovinah po
Din 3.— in 6.—.

Kjer tega ni, pišite na glavno zalogo
A. KOSEC — Maribor, Tezno.

V Ptuj se dobi „Mastelin“
v trgovini

ARTENJAK & SCHOSTERITSCH.

Namen posveča sredstva.

O prislovični skoposti Skotov kroži po celim svetovnem tisku nešteto anekdot. Neka ženska iz Aberdeena na Skotskem je šla v nedeljo popoldne k nauku, kjer je duhovnik ravno pridigoval, kako lepa čednost je krščansko usmiljenje in kako zaslužno delo je delitev miloščine. Duhovnik je pridigoval tako prepričevalno, da si je celo skopi Aberdeenčanki omehčalo srce; sklenila je, da bo tudi ona odslej reveže podpirala. Že naslednjega dne je zapel zvonček na vratih spokorjene ženske. Žena odpre in zagleda berača. Prvi hip se je prestrašila, ker se je spomnila svoje obljube. Trenutek nato pa je rekla beraču: „Počakajte!“ Skočila je v sobo svoje najemnice, kjer je brž odrezala debel kos njene štruce in ta kruh je podarila beraču. Pri tem pa je mrmrala: „Bog ne gleda na prste, ampak na srce — in „Namen posveča sredstva“ — so rekli duhovni gospod. —

Neveste - pozor!

Dobrostoječ samski obrtnik, solidnega življenja želi v svrhu ženitve resnega znanja z nevesto, ki ima primereno premoženje. Vdove brez otrok niso izključene. Samo resne ponudbe s sliko je poslati na Upravo pod naslovom „VELIKONOČNA SREČA“

Tivar-obleke

samoprodaja
V. RIBIČ — PTUJ

MED

ajdovec, domači pridelek
dobite kg po 15 din. pri

Franc Kajnc
menjalnica

BUDINA-PTUJ

**ŠIRITE
NARODNO
SLOGO**

Kdor oglašuje napreduje!